

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Constantin Rimniceanu. — *Dificultățile reînființării justiției ambulante la sate.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație S. I.* — Servitori. — Simbrie. — Acțiuni în Justiție. — Prescripție. — (Verona Opreș cu Maria Brătianu).

Inalta Curte de Casație S. II. — Privilegii și ipotecă. — Inscricția lor. Dobânzi. — (Dr. Lazăr Goldenberg cu Iancu Panaitescu).

Inalta Curte de Casație S. III. — Pensii de Stat. — Urmașii celor ce au luat parte la războiul pentru întregirea neamului. (Rozalia Pottea cu Casa Pensiiilor).

Curtea de Apel din București S. III. — Perimare. — Act întrerupător. — Act de procedură cu caracter contradictoriu (Nicolae Buttu cu Lazăr Mihăilescu).

Curtea de Apel din București S. III. — Perimare. — Dacă faptul perimării unui apel constituie un impediment pentru judecarea celui de al doilea apel. (Lucia Grassiany cu Simon Blauștein).

Tribunalul Ilfov. — Legea lichidării datoriilor. — Acțiune provocatorie. — (A. H. Brucker cu C. Georgescu).

Recenzii. — *Contenciosul contribuțiilor directe de Romulus G. T. Ionescu.*

Bibliografie. —

DIFICULTĂȚILE REINFIINȚĂRII JUSTIȚIEI AMBULANTE LA SATE

În cercurile juridice, se preconizează ideia reintroducerii Justiției ambulante la sate. Justiția ambulantă, creiată prin legea Judecătorilor de Ocoale din 1908, obliga pe Judecătorul de Ocol rural ca, cel puțin de două ori pe lună, să meargă în fiecare comună din ocolul său pentru a judeca anumite pricini, prevăzute de lege.

Dispozițiunile privitoare la acest mod de distribuire a Justiției au fost suspendate prin legea măsurilor excepționale din 1914, ulterior prin art. unic al legii din 1 Aprilie 1929 și, în sfârșit, definitiv abrogate prin art. 5 legea org. Judecătorești din 1924.

Chestiunea dacă Justiția ambulantă este sau nu utilă unei bune distribuiri a Justiției la țară, a făcut obiectul unor ample discuțiuni atât în Parlament, cu ocazia trecerii legii, cât și prin publicațiuni ulterioare.

Un argument de bază care, de altfel, a servit și legiuitorului din trecut în favoarea înființării acestei măsuri, este că se dă săteanului o Justiție mai la îndemâna lui, creindu-se o ușurință acestuia, care nu mai este silit să se deplaseze pentru valorificarea drepturilor lui până la reședința Judecătoriei, de multe ori, la distanță de zeci de Km. de comuna în care locuiește săteanul. Prin aplicarea acestei măsuri, se evită țaranului pierdere de vreme, oboseală și cheltuieli.

Să-mi fie îngăduit să arăt că reintroducerea Justiției ambulante, prezintă neajunsuri și întâmpină dificultăți de neînvins, dat fiind condițiile în care s'ar exercita în actuala stare a lucrurilor.

În primul rând, distribuirea Justiției și în acest mod, ar atenua solemnitatea și ar slăbi prestigiul de care trebuia să se bucure în mod esențial, o instanță de Judecată la sate.

j Într'adevăr, Judecătorul care cercetează pricinile și udecă procesele la reședința Judecătoriei, în Sala de Ședință, așezat pe un loc mai ridicat decât justițiabilii și la o oarecare distanță de ei, adică într'o cameră creiată tocmai în acest scop, impune un respect mai accentuat și are un prestigiu mai mare decât Judecătorul care-și îndeplinește menirea la Primărie, într'o cameră improvizată, de dimensiuni mici, unde lumina pătrunde anevoie și unde justițiabilii stau înghesuți, alături de Judecător.

Se poate obiecta că Justiția este una și același ori și unde ar fi distribuită. Fără îndoială că, așa este pentru justițiabilii cu oarecare cultură și cu un grad de civilizație dezvoltat, dar nu pentru săteni, oameni simpli, pentru cari condițiile însăși și în cari se distribuie Dreptatea, înseamnă, în concepția lor, o garanție în plus a unei bune Judecăți.

Intr'al doilea rând, Justiția ambulantă ar atrage o micșorare a garanțiilor unei bune Judecăți și, prin aceasta, ar slăbi însăși și ideia de Dreptate.

Este un fapt notoriu că, pentruca un Judecător să distribuie bine Dreptatea, trebuie să fie odihnit, cu mintea limpede, într'o bună stare psihică și fără griji. Mă întreb, dacă aceste condițiuni pot fi întrunite în persoana unui magistrat care, dat fiind distanțele mari dintre comuna de reședință și celelalte comune, trebuie să se deștepte disdedimează, să facă distanțele cu mijloace de transport ce lasă cu totul de dorit și pe drumuri aproape adesea impracticabile. Va ajunge la destinație judecătorul, deoarece este obligat să ajungă, dar numai el va ști în ce stare sufletească și cât de obosit va fi.

Să nu se uite că o Judecătorie are în circumscripția ei până la 30 de comune, astfel că, admitând că Judecata s'ar face în fiecare comună numai odată pe lună, fiind doi Magistrați și aceștia, împărțind în mod egal activitatea, ar însemna ca, fiecare să se transporte odată la două zile. În această situație, după o lună,

În care timp, a făcut 15 drumuri, cu oboseala inerentă lor, ne întrebăm cum va mai putea distribui Dreptatea, în mod mulțumitor, judecătorul.

Dar, să admitem că procesele fiind numeroase, sau din cauza unor desbateri mai lungi, ele se amână pentru după amiază. Întrebăm, unde va lua masa de prânz magistratul? Dacă are norocul să găsească prin împrejurimi un moșier, posibilitatea de a lua masa la acesta, este închisă, dată fiind situația lui delicată care îl împiedică să profite de această gentilețe. Îi rămâne cărciuma satului, unde mă îndoiesc că va putea lua o masă omenească, lăsând la o parte scăderea prestigiului care comportă acest procedeu.

Dar în satele unde nu sunt cărciumi și sunt foarte multe la noi, mai cu seamă în regiunea viilor?

Judecătorul va trebui să mănânce dela țărani sau, să nu mănânce deloc. Aceasta este situația. Ca ultimă posibilitate, îi rămâne să vie de acasă, cu hrană rece, dar acest regim alimentar repetat, fără îndoială că i-ar aduce o gravă atingere sănătății.

O altă întrebare este unde va dormi magistratul, dacă intemperiiile, sau alte cauze neprevăzute, l-ar împiedica să părăsească comuna în aceeași zi. Răspunsul nu poate fi decât la popă, primar, notar-sau țaran, fără cele mai elementare posibilități de a-și întreține igiena corporală.

În aceste condițiuni, Judecătorul ambulant va judeca, grăbit fiind de a termina cât mai repede procesele, pentru a pleca fără întârziere din comună și din acest punct de vedere, buna distribuire a Justiției, ar suferi. Să-mi fie ertat că am intrat în analiza acestor chestiuni de amănunt, dar, felul cum sunt rezolvate, influențează în mare parte, o bună administrare și distribuire a Justiției.

Într'al treilea rând, Justiția la sate s'ar face la intervale prea mari care ar duce la temporizarea valorificării drepturilor și deci, a unei Justiții a cărei distribuire ar întârzia.

Într'adevăr, dat fiind numărul relativ mare al comunelor unei circumscripții judecătorești și numărul de doi judecători la fiecare din aceste instanțe, Judecata în fiecare comună nu s'ar putea face decât odată sau, maximum de două ori pe lună, pentruca această măsură să nu dea loc la oboseli prea mari. Ori, acest interval ar fi mult prea mare pentru litigiile mici ale țărănilor, cari s'ar vedea obligați, în cazul când legea nu s'ar opune, să ceară termene de Judecată la reședința Judecătoriei, pentru a li se face dreptate cât mai grabnic. S'ar ajunge astfel la consecința to mai contrarie scopului avut în vedere prin reintroducerea Judecătoriilor ambulante, deoarece țărani s'ar judeca tot la reședință.

În sfârșit, Justiția la sate ar determina o spărire a cheltuelilor de procese pentru săteni. Într'adevăr, credința generală este că într'o mare măsură discuțiunile juridice contradictorii și apărarea, constituie o garanție în plus a soluționării exacte într'un litigiu. Săteanul, ca orșicare alt cetățean, are convingerea

că sorșil de isbândă se înmulțesc, dacă are avocat care să-l asiste într'un proces. Judecata, făcându-se și la sate, este drept în pricini mici, dar cari, pentru săteni prezintă importanță, aceștia ar fi nevoiți să cheltuiască sume mai mari, deoarece, pe lângă onorariu, ar trebui să facă și alte cheltueli cu titlul de transport, masă, etc. pentru avocat. Deci, iată că, în aceste situațiuni, cheltuelile de proces sunt mai mari decât dacă Judecata s'ar face la reședința Judecătoriei.

Socotim că înlăturarea acestor dificultăți și neajunsuri, ar necesita reforme atât de mari prin legea de Organizare Judecătorească și luarea unor măsuri de ordin practic, atât de costisitoare, încât sunt imposibile de realizat, mai cu seamă actualmente, când bugetul statului nu le-ar permite.

Într'adevăr, pe de o parte, pentruca Justiția ambulantă să aducă un real folos țăranului, ar trebui ca Judecata în fiecare comună să se facă de cel puțin trei ori pe lună, iar pe de altă parte, pentruca această măsură să nu prezinte neajunsuri prea mari pentru judecător, ar trebui ca aceștia să se transporte cel mult odată la trei zile pentru o singură comună.

Ținând seama de aceste cerințe, pentru realizarea Justiției ambulante, ar trebui sau să înființeze un mare număr de posturi de Judecători la Judecătoriile astăzi existente și, în proporție cu numărul de comune din fiecare circumscripție Judecătorească, sau, să se înființeze noi Judecătorii, pentruca astfel să se reducă numărul comunelor din fiecare circumscripție inovațiuni, și modificări cari, și într'un caz și într'altul, ar necesita mari cheltueli.

În acelaș timp, ar trebui să se sporească în mod simțitor salariile magistraților și grefierilor, ca o satisfacție și compensare materială a activității oboseitoare ce li se creiază deosebit de activitatea magistraților dela celelalte instanțe, activitate, pe care, dealtfel, o au și judecătorii dela Judecătoriile rurale.

Din punct de vedere al măsurilor practice, ar trebui să se înființeze localuri speciale în fiecare comună, unde Judecata să se facă în condițiuni de indiscutabilă demnitate, prestigiu și obiectivitate, localuri unde judecătorul să poată lua masa și dormi în cazuri neprevăzute.

Apoi, ar fi necesar punerea la dispoziție a unor mijloace de transport rezezi, adică trăsuri cu cai puternici, dat fiind reaua stare a drumurilor dintre comune.

Prin facerea acestor modificări și luarea măsurilor arătate, socotesc că Judecătoriile ambulante ar putea fi reinființate dar, deocamdată, piedicile sunt de neînfrânt deoarece bugetul statului nu permite asemenea cheltueli.

Constantin Rimniceanu
Magistrat

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența de la 14 Mai 1935

Președinția D-lui S. Tipei, consilier

Verona Opriș cu Maria Brătianu și alți

SERVITORI. — SIMBRIE. — ACȚIUNE. — PRESCRIPTIE. — PROBĂ CU MARTORI. — ART. 1904 COD. CIVIL.

Dacă potrivit art. 1904 cod. civil, acțiunea servitorilor pentru plata simbriei se prescrie într'un an, astfel că devine inadmisibilă proba cu martori pentru dovedirea creanței cu titlu de simbrie într'o acțiune intentată peste termenul de un an, totuși atunci când prin proba cu martori, se tinde a se dovedi că între părți a intervenit o învoială, prin care stăpânul recunoscându-se dator a stabilit și termenele de plată, această probă devine admisibilă, dispozițiunile art. 1904 c. civil ne mai fiind aplicabile într'o atare situație.

No. 796. — Admis recursul făcut de către Verona Opriș în contra deciziei cu No. 76/934 a Curții de Apel Constanța în proces cu Maria Brătianu și alți.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Verona Opriș în contra deciziei No. 76/934, dată de Curtea de Apel Constanța în proces cu Maria Gh. Brătianu, Aneta V. Ghiorghiu, Ion Mardare, Natalia Mardare și Eleonora Bără.

Văzând motivul II de casare astfel formulat:

„Exces de putere și violarea legii cum și a dreptul „de apărare, deoarece Curtea confundând proba cu „martori cerută de mine pentru complectarea dobânzii „ce rezultă din interogatorul pârâților, conform art. „234 pr. civ., cu proba cu martori ce o ceruse pen- „tru combaterea cererii de prescripție a pârâților, ce „rezultă pentru dânșii după art. 1904, mi a respins „în bloc proba cu martori în general.

„Este evident, deși jurnalul Curții este prea prolix, „că eu am cerut, la 9 Mai 1934, pe de o parte proba „cu martori, ca să completez dovada ce rezultă din „interogatoriul părților; iar pe de altă parte am cerut „o altă probă cu martori ca să dovedesc novațiunea „ce a avut loc, la 1923, prin faptul că atunci de- „functul dr. Mardare și-a recunoscut întreaga datorie, „în urma socotelilor făcute și a fixat și termene de „plată.

„Curtea, confundând ambele cereri mi-a respins un „numai proba cu martori cerută în al doilea rând ca „să combat prescripția prevăzută de art. 1904 c. civ. „Printr'acest fapt Curtea a comis un exces de pu- „tere și o violare de lege prin violarea dreptului meu „de apărare; căci nu e suficient ca să se constate „că în cazul art. 1904, nu se mai admite decât jură- „mântul decizoriu când eu am invocat un fapt bine „determinat, socotelile și recunoașterea dela anul „1923, deci o adevărată novație, ceiace constituie o

„nouă datorie, indiferent dacă era pentru plata ser- „viciilor mele ca servitoare timp de atâția ani sau pen- „tru orice altă cauză. Faptul era că dr. Mardare re- „cunoscuse la 1923, datoria sa de lei 121.620 și „acest fapt eu aveam dreptul să-l dovedesc cu mar- „tori“.

Având în vedere decizia atacată cu recurs, din care rezultă că recurenta Verona Opriș a chemat în judecată pe intimați în calitate de succesori ai def. Dr. Nicolae Mardare, cerând să fie obligați a-i plăti suma de 121.620 lei pe care autorii lor i o datorează ca salariu dela 1913 până la 1927 pentru serviciile prestate ca servitoare.

Că acțiunea a fost respinsă de ambele instanțe de fond.

Că, pentru a da această soluție, Curtea de Apel motivează că potrivit art. 1904 c. civ., acțiunea servitorilor cari se tocnesc cu anul se prescrie, în ce privește plata simbriei lor, într'un an, iar conform art. 1903, când i se opune prescripțiunea, reclamantul nu poate decât să defere jurământ pârâtului;

Că în speță recurenta reclamă salariul pe anii 1913, 1927, iar acțiunea a intentat-o tocmai în ziua de 18 August 1930, adică după expirarea termenului de un an prevăzut de art. 1904; că din practica sentinței se mai constată că recurenta a renunțat la jurământul decizoriu, stăruind atât la Tribunal cât și la Curte să i se admită proba cu martori spre a dovedi că în 1923 s'a socotit cu d-rul Mardare și că acesta a recunoscut că îi este dator suma reclamată și a stabilit termenele de plată; că întrucât, însă, se constată că acțiunea este prescrisă, proba cu martori este inadmisibilă;

Având în vedere că prin motivul II de casare se impută Curții de Apel că ar fi comis un exces de putere, o violare de lege și a dreptului de apărare prin aceea că a respins ca inadmisibilă proba cu martori cerută de recurentă pentru a dovedi că în anul 1923 a intervenit între recurentă și autorul intimaților o novațiune, autorul intimaților recunoscând că datorește recurentei suma pretinsă prin acțiune și fixând și termene de plată.

Considerând că, în adevăr, potrivit art. 1904 c. civ., acțiunea servitorilor cari se tocnesc cu anul, pentru plata simbriei lor prescriindu-se într'un an, Curtea de Apel, constatând că acțiunea recurentei a fost introdusă după expirarea termenului prevăzut de acest text de lege, a fost autorizată să respingă ca inadmisibilă proba cu martori cerută de recurentă pentru a dovedi existența creanței sale cu titlu de simbrie.

Considerând însă că, după cum rezultă din jurnalul dela 9 Mai 1934, recurenta a cerut proba cu martori și pentru a dovedi că în anul 1923 s'a socotit cu autorul intimaților și că acela s'a recunoscut dator cu suma prevăzută în acțiune și a stabilit și termenele de plată; ori, o astfel de învoială, în cazul când s'ar constata că a fost încheiată făcând inaplicabile dispozițiunile art. 1904 c. civ., proba cu mar-

tori propusă în dovedirea acestei invoeli nu putea fi respinsă ca inadmisibilă.

Că, însă, Curtea de Ape procedând contrar celor mai sus arătate și respingând proba ca inadmisibilă, a comis un exces de putere și a violat dreptul de apărare al recurentei; așa că motivul II de casare fiind întemeiat, recursul urmează să fie admis fără a mai fi utilă examinarea celorlalte motive de casare, iar decizia atacată, urmează să fie casată, trimitându-se pricina la aceeași Curte de Apel spre o nouă judecată.

Pentru aceste motive, Curtea, în virtutea legii, admite recursul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 27 Martie 1935

Președinția D-lui C. G. Rătescu, președinte

Dr. Lazăr Goldenberg cu Iancu Panaitescu

PRIVILEGIU ȘI IPOTECA. — INSCRIȚIUNEA LOR. — DOBÂNZI. — NECESITATEA UNEI INSCRIȚIUNI SPECIALE. — DACĂ POATE FI INLOCUITĂ PRIN ALTĂ FORMĂ DE PUBLICITATE. — COMANDAMENT. — PRESCRIPTIE. — ART. 1785 ȘI 1865 COD. CIVIL ART. 496 ȘI URM. PR CIVILĂ.

1° Punerea în executare a unui act de ipotecă cu tot caracterul întreruptiv de prescripție nu face să devie inutilă reinscrierea pentru interese după trei ani, prevăzută de art. 1785 c. civ. deoarece acest text de lege reglementează cu precizie modul în care un creditor privilegiat sau ipotecar își poate asigura plata intereselor pentru capitalul datorat, dispunând că numai interesele pe trei ani sunt garantate prin inscripția capitalului, pe când cele după trei ani nu dobândesc rang și nu devin privilegiate și opozabile față de ceilalți creditori de cât din ziua unei noi înscrieri.

2° Formalitatea admisă de legiuitor prin art. 1785 c. civilă pentru conservarea privilegiilor intereselor datorate după trei ani, nu poate fi înlocuită prin nici un alt procedeu de publicitate, cum ar fi transcrierea comandamentului, după cum nici actele de execuție silită nu pot acoperi lipsa unei atari formalități legale, dispozițiunile art. 1865 c. civil fiind aplicabile numai când e vorba de întreruperea unei prescripțiuni propriu zise, care nu are nici o analogie cu păstrarea unui drept de preferință, pentru care legea prevede formal necesitatea unei înscripțiuni.

No. 525. — Respins recursul făcut de către Dr. Lazăr Goldenberg în contra deciziei cu No. 330/931 a Curții de Apel din București S. I dată în proces cu Iancu Panaitescu și alții.

Curtea,

Asupra recursului introdus de dr. Lazăr Goldenberg, împotriva deciziei cu No. 330 din 1931 a

Curții de Apel din București S. I-a, dată în proces cu Iancu Panaitescu și alții.

Având în vedere că din examinarea lucrărilor dela dosar se constată în fapt că după cererea creditorului Iancu Panaitescu făcută în baza actului de ipotecă înscris la Tribunalul Prahova S. I-a, sub No. 356 din 1934, procedându-se la urmărirea și vânzarea silită a averii debitorului Gh. C. Paraschivescu, formată din drepturile sale indivize asupra mai multor imobile situate în orașele Ploești, Sinaia și Urziceni și rămase de pe urma def. Catalin Paraschivescu, această avere s'a adjudecat asupra creditorului urmăritor cu prețul de 1.090.000 lei, depus astfel: lei 367.500 pentru acoperirea unei creanțe ipotecare a recurentului Lazăr Goldenberg, creditor în rang preferabil, creanță constatată prin actul înscris la No. 161 din 1922 și compusă din 250.000 lei capital, 5000 lei onorariu de avocat și 112.500 lei procente; lei 43.000 pentru alți doi creditori, iar restul până la concurența prețului s'a achitat prin depunerea creanțelor ipotecare anume specificate în ordonanța de adjudecare cu No. 10.218 din 1930.

Că, după ce vânzarea de mai sus a rămas definitivă, dat fiind că în cauză existau mai mulți creditori de satisfăcut, Tribunalul a dispus întocmirea cu-venitului tablou de distribuțiune, cu care ocazie recurentul Lazăr Goldenberg, arătând că în urma unei execuțiuni anterioare întreprinsă de dânsul asupra aceleiași averi a lui Gh. C. Paraschivescu mai rezultase o sumă de 230.000 lei, a propus ca distribuirea acestei sume să se facă odată cu cea obținută din vânzarea făcută de Iancu Panaitescu, ceace Tribunalul a încuviințat și, în consecință, repartizându-se întreaga sumă de 1.320.000 lei, recurentul a fost înscris provizoriu pe tablou cu suma de 367.500 lei, procentele fiind calculate numai pe trei ani deoarece pentru restul următor în rang Iancu Panaitescu.

Că, într'adevăr, cerându-se de Lazăr Goldenberg ca la distribuțiune, pe lângă capital și onorariu, să-i fie admise și toate procentele până la zi, creditorul Iancu Panaitescu, printr'o contestație verbală adresată judeului-comisar, s'a opus la această cerere și a susținut că nu pot fi trecute în tablou decât procentele pe trei ani, invocând pentru trest prescripția trienală pe motiv că recurentul nu procedase la reînnoirea înscripțiunii ipotecare, după cum era obligat prin lege.

Că, Tribunalul, judecând aceste pretențiuni ale părților, a găsit întemeiată obiecțiunea contestatorului și ca atare, prin sentința cu No. 237 din 1931, admite în parte contestațiunea lui Iancu Panaitescu în sensul că, potrivit art. 1785 c. c., menține înscrierea creditorului Lazăr Goldenberg cu procente privilegiate numai pe ultimii trei ani din urmă, socotind acești ani cu începere dela data transcripțiunii ordonanței de adjudecare (13 Sept. 1930), la cari se adaugă procentele dela această dată până la 14 Noembrie 1930,

când s'a făcut distribuirea prețului, adică 6250 lei, prin urmare Tribunalul acordă recurentului o sumă totală de 373.750, iar în ce privește procentele pentru restul de timp, motivează că numitul nu are decât o simplă creanță chirografară ce nu poate fi opusă celorlalți creditori ipotecari, cum este Iancu Panaitescu.

Că, în contra sentinței primei instanțe, creditorul Lazăr Goldenberg a făcut apel, care fiindu-i respins ca nefondat prin deciziunea cu No. 330 din 1931, apelantul a declarat recursul de față în sprijinul căruia a depus un prim memoriu cuprinzând trei motive de casare, după care a formulat motivele modificatoare reproduse mai jos, corespunzătoare în esența lor motivelor modificate.

Văzând motivul I de casare:

„Violarea art. 1865, al. I și II cod civil, 496, c. pr. civ. și 1785, cod. civ.”

Având în vedere că din constatările instanțelor de fond rezultă că, în afară de urmărirea pornită de Iancu Panaitescu, mai exista o urmărire începută în anul 1923 de recurentul Lazăr Goldenberg în virtutea actului său de ipotecă înscris la No. 161 din 1922, urmărire care însă a fost anulată prin sentința cu No. 33 din 1936 a Tribunalului Prahova S. I-a, dată în urma contestațiunii debitorului Gh. C. Paraschivescu, pe considerațiunea că fiind vorba de o pluralitate de imobile stăpânite de debitor în indiviziune cu moștenitorii săi, fiecare pentru o cincime, recurentul nu putea scoate în vânzare drepturile indivize ale debitorilor săi, ci trebuia, în conformitate cu art. 1825 c. c. și 449, pr. civ., să provoace partajul sau să intervină la împărțeală, așa cum de altfel Tribunalul constată că s'a și procedat întrucât prin cererea înreg. la No. 66.529 din 4 Decembrie 1925, creditorii lui Gh. C. Paraschivescu, între cari și Lazăr Goldenberg, exercitând drepturile ce li se atribue prin art. 974, cod civil, au intervenit în vânzarea pentru ieșirea din indiviziune cerută de moștenitorii Paraschivescu obținând conexarea acesteia cu vânzarea începută de dânsii și adjudecarea unei părți din avere asupra lui C. Ghendovici și Ștefan Teodorescu-Teșanu, cu prețul de 230.000 lei.

Considerând dar că, după cum s'a arătat mai sus, execuțiunea silită întreprinsă de creditorul Lazăr Goldenberg n'a ajuns să se desăvârșească, deci o asemenea execuțiune nu poate fi luată ca bază în rezolvarea chestiunii de principiu dacă îndeplinirea unor acte cum ar fi comandamentul operează sau nu întreruperea prescripțiunii dreptului de preferință cu privire la procentele neînscrise; că, dimpotrivă, această execuțiune fiind desființată, iar vânzarea averii debitorului Gh. C. Paraschivescu, continuându-se după formele prevăzute pentru ieșirea din indiviziune, actele de urmărire făcute în cauză de recurent n'au putut produce efectul întrerupător de prescripțiune vizat de art. 1865 c. c., fiindcă nu

mai poate fi vorba de acte începătoare de executare atunci când o vânzare începută conform normelor execuțiunii silită se transformă ca în cazul de față, într'o vânzare voluntară, cum este accia pentru realizarea unui partaj succesoral.

Considerând că, deosebit de faptul că în specie o execuțiune silită din partea recurentului n'a avut loc întrucât ea a fost anulată în justiție și anulațiunea privește toate actele intervenite, începând cu însuș comandamentul, prin urmare din acest punct de vedere apare ca inexactă afirmațiunea privitoare la o pretinsă întrerupere a prescripției, dar și în drept este eronată opinia după care punerea în execuțiune a unui act de ipotecă, prin caracterul întreruptiv de prescripțiune, ar face inutilă reînscrisura procentelor de oarece art. 1785 codul civil reglementând cu precizie modul în care un creditor privilegiat sau ipotecar își poate asigura plata intereselor pentru capitalul datorit, dispune că numai interesele pe trei ani sunt garantate prin inscripțiunea capitalului, pe când cele după trei ani nu dobândesc rang și ca atari nu devin privilegiate și opozabile față de ceilalți creditori decât în ziua unei noi inscripțiuni care, constituind în intențiunea legiuitorului singura formalitate admisă pentru conservarea privilegiului acestor interese, nu poate fi înlocuită prin nici un alt procedeu de publicitate, cum ar fi înscrierea comandamentului (art. 497, al. III; art. 724, p. 1 pr. civ.), după cum nici actele de execuțiune silită nu pot acoperi lipsa unei atari formalități legale, dispozițiunile art. 1865, c. civ. fiind aplicabile numai când este vorba de întreruperea unei prescripțiuni propriu zise, rezultat ce nu prezintă nici o analogie cu păstrarea unui drept de preferință, pentru aceasta legea prevăzând formal necesitatea inscripțiunii, care în specie, nu s'a efectuat.

Că, deci, față de considerațiunile expuse, bine a procedat Curtea de fond, refuzând să înscrie pe creditorul Lazăr Goldenberg cu toate dobânzile reclamate, astfel încât din ambele puncte de vedere examinate mai sus motivul I de casare, este neîntemeiat și se înlătură ca atare.

Văzând motivul II de casare:

„Violarea art. 1785 c. civ. 574 și 579 pr. civ., nemotivare, omisiune esențială și eroare gravă de fapt”

Având în vedere că acest motiv de casare se bazează pe eroare fundamentală, anume că prețul de 230.000 lei în discuție ar proveni — se susține — dintr'o primă vânzare silită, începută de creditorul Lazăr Goldenberg și conexată cu vânzarea făcută de moștenitorii lui Catalin Paraschivescu pentru ieșire din indiviziune, or, în realitate, din sentința Tribunalului cu No. 33 din 1926 se constată că cece conexat cu executarea actului de partaj intervenit între moștenitori este simpla cerere de vânzare formulată de recurent pe temeiul art. 974, c. civil, de unde consecința că întreaga vânzare trebuie privită ca având un caracter voluntar, aceasta rezultând

cu certitudine din chiar faptul că, după ce pornise executarea actului său de ipotecă, recurentul, în unire și cu ceilalți creditori urmăritori, conformându-se dispozițiilor art. 1825 c. c. și 496 pr. civ. și pentru a preîntâmpina efectele unei anulări a urmăririi, care de altfel s'a și produs în urma contestațiunii lui Gh. C. Paraschivescu admisă prin sentința citată mai sus, a intervenit direct la vânzarea averii succesorală în numele debitorului său, ale cărui drepturi le exercita astfel pe calea acțiunii oblice.

Că, în asemenea condițiuni, toate consecințele pe cari recurentul voeste să le deducă din urmărirea ce pretinde că ar fi făcut, dar care a fost anulată, după cum s'a văzut, în special susținerea sa că prețul de 230.000 lei, obținut de pe urma vânzărilor conexe trebuia să servească, în primul rând, la plata integrală a dobânzilor ca i se cuveneau, ca și toate criticile formulate prin motivul de casare nu mai pot fi luate în considerațiune, din cauză că ele se sprijină pe o stare de fapt dovedită inexactă.

Că, așa dar, motivul II de casare se înlătură de asemenea ca nefondat.

Văzând motivul III de casare.

„Violarea art. 514, pr. civ. 1719, cod. civ., 574 și 579, pr. civ.”

Considerând că prima parte a motivului de casare, privitoare la violarea art. 514, pr. civ., este nefondată întrucât pe lângă împrejurarea că prin anularea urmăririi făcută de Lazăr Goldenberg, comandamentul în chestiune devenise fără valoare, ca și toate actele de execuțiune urmate în cauză, deci transcrierea unui atare comandament nu putea atrage nulitatea ipotecii consimțită ulterior creditorului Iancu Panaitescu, dar chiar admițându-se că acel comandament ar fi rămas valabil, încă Iancu Panaitescu, în calitate de creditor chirografar, ar fi avut dreptul să se opună la plata cu preferință a unor dobânzi pentru cari recurentul nu luase inscripțiunea obligatorie, conform art. 1785, cod. civil.

Considerând, tot astfel, că nici cea de a doua parte prin care se invoacă violarea art. 1719, cod. civil, nu este fondată, fiindcă ea presupune calitatea de creditor chirografar a lui Iancu Panaitescu, drept consecință a nulității ipotecii sale constituită posterior comandamentului făcut de Lazăr Goldenberg situațiune ce nu corespunde realității întrucât desființarea execuțiunii silită pronunțată prin sentința cu No. 33 din 1926 a avut ca urmare desființarea de drept a însuși comandamentului, ca atare ipoteca lui Iancu Panaitescu a continuat să subsiste și să-și producă efectele legale, printre cari și acela că intimatul nu putea fi supus împărțelii prin analogie prevăzută de art. 1719, c. civil.

Considerând, în sfârșit, că și partea finală a motivului de casare este neîntemeiată întrucât, în special, dreptul de preferință al lui Iancu Panaitescu față de dobânzile chirografare reclamate de Lazăr Gol-

denberg nu rezultă din calitatea sa de creditor urmăritor, ci din faptul că fiind creditor ipotecar, el era îndreptățit să ceară plata creanței sale de capital înaintea creanței de dobânzi a recurentului, negarantată prin cuvenita inscripțiune specială.

Că, prin urmare, înlăturându-se și acest ultim motiv de casare, recursul cală a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III a

Audiența de la 22 Ianuarie 1936

Președinția D-lui D. Gh. Lupu, președinte

Rozalia Pottea cu Casa Pensiilor

PENSIUNI DE STAT. — URMAȘII CELOR CE AU LUAT PARTE LA RĂȘBOIUL DE ÎNTREGIREA NEAMULUI. — TRANSMITERI. — DISPOZIȚIILE DE FAVOARE ALE LEGII DIN 2 SEPTEMBRIE 1920.

În cazurile de transmitere de pensii către urmașii celor ce au luat parte în războiul pentru întregirea neamului, sunt aplicabile dispozițiunile de favoare ale legii din 2 Septembrie 1920, chiar dacă cererea de transmitere s'a făcut sub imperiul legii generale de pensii din 1925.

No. 96. — Admis, după divergență, recursul făcut de Rozalia C. Pottea în contra deciziunii Curții de Conturi S. II-a cu No. 26/932 în proces cu Casa Generală de Pensii.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Rozalia C. Pottea contra diciziei Curții de Conturi S. II-a Nr. 26/932 dată în proces cu Casa Generală de Pensii.

Având în vedere că din această deciziune se constată că, încetând din viață pensionarul reangajat Constantin Pottea, Comisiunea de Pensii prin decizia Nr. 510/929 a transmis pensiunea pe numele văduvei Rozalia Pottea a făcut apel în baza art. 11 și 30 din legea dela 2 Septembrie 1920, și a Decretului Lege Nr. 925/917 susținând, că i se cuvine întreaga pensie a soțului său; că, în orice caz, art. 28 din legea generală de pensii îi dă dreptul la 50% din pensia soțului, deoarece a conviețuit cu el peste 5 ani;

Că însă, Curtea de Conturi Secția II-a prin decizia atacată cu recurs respinge apelul ca nefondat pe considerațiunea că în speță fiind vorba de o transmitere de pensie, iar nu de o constatare de drepturi de pensie nu sunt aplicabile dispozițiunile art. 11 și 30 din legea dela 2 Septembrie 1920, ci acelea ale art. 79 din legea generală de pensii; că în ce privește subsidiarul din apel, Curtea motivează că și el este nefondat, deoarece Comisiunea de Pensii constată că apelenta a conviețuit cu soțul său ca funcționar numai 7 luni și 20 zile, așa că potrivit art. 18 din legea generală de pensii i se cuvine 26% din pensie;

Că, împotriva soluțiunii Curții de Conturi, Rozalia Pottea personal și ca tutoare a formulat un singur

motiv de casare, iar în ședința dela 15 Iunie 1934, reprezentantul recurentei declară că renunță la partea II-a a motivului de casare, intitulată: „eroare grosieră de fapt, referitoare la calculul pensiunii”, iar această secțiune a Inaltei Curți a luat act de această renunțare; că în ce privește restul motivului de casare, constată că s'a ivit divergență de opinii.

Văzând motivul dedus în judecata complectului de divergență;

Având în vedere că, prin acest motiv, recurenta susține, că deciziunea Curții de Conturi este dată prin exces de putere și violarea și greșita interpretare a art. 11 și 30 din legea dela 2 Septembrie 1920 și a Decretului Lege Nr. 925/917, cum și cu greșita aplicațiune a art. 18 și 79 din legea generală de pensiuni. În dezvoltarea acestui motiv, recurenta arată că, în calitatea sa de văduvă a unui pensionar invalid de război, îi sunt aplicabile dispozițiunile legii din 2 Septembrie 1920, cari sunt menținute în vigoare prin art. 82 și 84 din legea generală de pensiuni; că potrivit art. 11 și 30 din legea de la 1920, ar avea dreptul, ca și minorul, la pensia întreagă pe care o avea soțul său, indiferent de anii trăiți în căsătorie.

Având în vedere că, în speță, urmează a se stabili în drept, dacă transmiterea pensiunii decedatului reangajat invalid de război, Constantin Pottea, către soție și copilul său minor este a se face pe baza art. 79 din legea generală de pensiuni din 1925, sau în baza legii de favoare din 2 Septembrie 1920

Considerând că art. 79 din legea generală de pensiuni din 1925 prevede, că pensiunile deja constatate în virtutea legilor sau statutelor anterioare se vor transmite către urmași în condițiunile prevăzute în prezenta lege; că din cuprinsul acestui text de lege, rezultă că el stabilește norma generală după care urmează a se face transmisiunile de pensiuni dela pensionar la urmași săi.

Considerând însă că nimic n'a mai putut împiedeca pe legiuitorul din 1925 ca să prevadă în mod expres și oarecari excepțiuni de la sus amintita regulă generală; că, în adevăr, prin expunerea de motive care a însoțit legea generală de pensiuni din 1925 legiuitorul declară în mod expres că înțelege să excepteze, dela regulile generale cuprinse în această lege, pe aceia cari și-au făcut datoria către țară în marele război, cum și pe urmașii lor, acordându-le cu ocaziunea pensionărei lor, beneficiile prevăzute în legea de favoare din 2 Septembrie 1920; că această preocupare a legiuitorului din 1925, față de acei ce au luat parte în războiul pentru întregirea neamului și față de urmașii lor, își găsește consacrară în textul art. 83 din legea generală de pensiuni, care prevede că ofițeri activi, și asimilații lor, ofițerii de rezervă funcționari publici, șefii de muzică, funcționarii civili din serviciul armatei precum și reangajații și jandarmii, mobilizați în războiul pentru întregirea neamului

cari se vor înscrie la pensiune după punerea în aplicare a acestei legi, vor beneficia de dispozițiunile legii din 2 Septembrie 1920, cu modificările ei; de aceleași dispozițiuni vor beneficia și urmași lor.

Considerând că textul sus citat al art. 83 nu face nici o distincțiune între pensionarea pe baza acestei legi, a urmașilor celor ce au luat parte în războiul pentru întregirea neamului și între transmiterea, tot pe baza acestei legi, a pensiunii către urmașii celor ce au luat parte în război, ceiace înseamnă că legiuitorul a înțeles să excepteze dela regula generală și să acorde dispozițiunile de favoare ale legii din 2 Septembrie 1920 și în cazurile de transmiteri de pensiuni sub imperiul legii din 1925, iar nu numai în cazurile de noi pensionări;

Că acesta este adevăratul înțeles al art. 83 rezultă nu numai din termenii acestui text, dar și din scopul urmărit de legiuitor prin creiarea art. 83, care a fost acela de a menține dispozițiunile de favoare ale legii din 2 Septembrie 1920, și sub imperiul legii din 1925, pentru toți cei ce au luat parte în războiul pentru întregirea neamului și pentru urmași acestora;

Că în adevăr a admite ipoteza adoptată de instanța de fond că art. 83 ar acorda beneficiile legii din 2 Septembrie 1920 numai cazurilor de pensionarea sub imperiul legii generale de pensiuni a celor ce au luat parte în războiul pentru întregirea neamului, cum și a urmașilor lor, iar nu și pentru cazurile de transcriere de pensiuni către urmașii celor ce au luat parte în război și au fost pensionați pe baza legii de favoare din 2 Septembrie 1920, ar fi contrar, nu numai textului art. 83 și scopului urmărit de legiuitor, dar și rațiunii, căci nu se poate admite ca urmașii unui pensionar de război, decedat înainte de legea din 1925 să beneficieze de dispozițiunile legii de 2 Septembrie 1920, iar urmașii unei aceleiași categorii de pensionar, decedat sub legea din 1925, să piardă beneficiile legii din 1920, și aceasta atunci când legea din 1925 a înțeles să mențină beneficiile legii de favoare din 1920, iar nu să le înlăture;

Considerând că, din cele expuse mai sus, urmează a se decide că în cazurile de transmitere de pensiuni către urmașii celor ce au luat parte în războiul pentru întregirea neamului, sunt aplicabile dispozițiunile de favoare ale legii din 2 Septembrie 1920, chiar dacă cererea de transmitere s'a făcut sub imperiul legii generale de pensiuni din 1925;

Considerând că în ce privește dreptul la pensiune al urmașilor unui pensionar de război, decedat, art. 11 din legea dela 2 Septembrie 1920, prevede că văduva cu un copil, cum este cazul în speță, va primi, până la majoratul copilului, pensiunea întreagă a soțului decedat;

Că dar, Curtea de Conturi a violat și interpretat greșit aceste texte din legea dela 2 Septembrie 1920 și a aplicat greșit dispozițiunile art. 79 din legea generală de pensiuni, când n'a recunoscut recurentei și minorului său copil, dreptul prin transmitere la

pensiunea întregă a soțului său reangajatul invalid de război Constantin Pottea.

Că așa fiind motivul de casare este fondat, iar recursul urmează a fi admis.

Pentru aceste motive admite.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA III-a

Audiența de la 17 Mai 1935

Președinția D-ului Camil Demetrescu, consilier

Nicolae Buttu și D. G. Dumitrescu cu Lazăr Mihăilescu și alți

PERIMARE. — ACT ÎNTRERUPĂTOR. — ACT DE PROCEDURĂ CU CARACTER CONTRADICTORIU. — ART. 257 PR. CIVILĂ.

1° Din interpretarea de ansamblu a dispozițiilor prevăzute de art. 257 pr. civ. se degajează principiul că pentru ca cineva să poată pune capăt abandonului prezumat al instanței, rezultând din neglijența de a nu fi stăruit în cercetarea pricinii, cu care a sesizat-o, este nevoie, nu numai de ași fi manifestat această voință, cerând dela judecător luarea vreunei dispozițiuni în cercetarea pricinii, dar mai trebuie ca dispozițiunea luată să aibă un caracter contradictoriu care în sensul legii nu se poate obține decât prin plata taxelor de citațiuni.

2° Din moment ce curgerea utilă a termenului de perimare nu poate fi întreruptă în sistemul adoptat și concretizat în alin. 3 art. 257 pr. civ. prin orice act de procedură, ci numai printr'un act de procedură cu caracter contradictoriu, urmează de aci ca o consecință logică a principiului ce se degajează din întregul dispozițiilor a aceluși articol, că odată ce perimarea a început să curgă, nu se mai poate împiedica cursul ei, și deci schimba epoca începerii ei, decât tot numai prin actul prevăzut de lege pentru întreruperea cursului perimării.

No. 216 bis. Admisă cererea făcută de către Nicolae Buttu și G. D. Dumitrescu în proces cu Lazăr Mihăilescu și alții.

Curtea,

Asupra cererii făcută prin petiția înreg. la No. 8306 din 17 Iulie 1933, de către Nicolae Buttu și D. G. Dumitrescu, prin care solicită a se declara perimat apelul făcut de Lazăr Mihăilescu, în contra jurnalului No. 620 din 1929, al Trib. Prahova s. I.

Având în vedere actele și lucrările dela dosar, referatul făcut în cauza și susținerea reclamantilor.

Având în vedere că din referatul făcut în cauză de către d-l greșier al acestei Curți, conform art. 257 pr. civ. se constată că la data de 20 Martie 1931, prin jurnalul cu No. 2037 s'a admis apelantului Lazăr Mihăilescu, proba cu martori care a fost administrată la 21 Iunie 1931, fondul procesului fiind amânat cu termen la stăruință; că la 31 Oc-

tombrie 1932, apelantul Lazăr Mihăilescu, a cerut fixarea termenului pentru fond, fără însă să plătească taxa de citațiuni, cerere careia printr'o eroare i s'a fixat tuturilor termen la 9 Martie 1933, când pentru neplata taxelor procesul a fost scos din rol; că la 7 Iulie 1933, s'a introdus cererea de perimare, iar la 11 Octombrie 1933, apelantul a cerut din nou fixarea de termen în apel.

Considerând că potrivit art. 257 pr. civ. orice acțiune, opoziție, contestație, apel, recurs în Casație, sau cerere de revizuire se va perima după cererea părții interesate, chiar în privința nevârșnicilor interzișilor sau celor puși sub consiliu judiciar, dacă partea va lăsa să treacă doi ani dela cel din urmă act de procedură.

Că legiuitorul modificator al procedurii civile din 1900 găsind necesar a lămurii ceiace se înțelege prin act de procedură în materie de perimare, cum și prin act întrerupător de perimare, a statuat prin chiar art. 257 ca actul de procedură, în asemenea materie, este spre deosebire de ceiace se înțeleg la art. 111 pr. civ. orice dispozițiune pe care la încuviințat-o judecătorul în cercetarea pricinii și că act întrerupător de perimare se privește orice act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictoriu.

Că deci din interpretarea de ansamblu a dispozițiilor prevăzute de art. 257 pr. civ. se degajează principiul ca pentru ca cineva să poată pune capăt abandonului prezumat al instanței, rezultând din neglijența de a nu fi stăruit în cercetarea pricinii, cu care a sesizat-o, este nevoie nu numai de ași fi manifestat această voință cerând dela judecător luarea vreunei dispozițiuni în cercetarea pricinii, dar mai trebuie ca dispozițiunea luată să aibă un caracter contradictoriu care în sensul legii nu se poate obține decât prin plata taxelor de citațiuni.

Că, din moment ce curgerea utilă a termenului de perimare nu poate fi întreruptă, în sistemul adoptat și concretizat în alin. 3 art. 257 pr. civ. prin orice act de procedură, ci numai printr'un act de procedură cu caracter contradictoriu, urmează de aci ca o consecință logică a principiului ce se degajează din întregul dispozițiilor a aceluși articol ca odată ce perimarea a început să curgă, nu se mai poate împiedica cursul ei, și deci schimba epoca începerii ei decât numai prin actul prevăzut de lege pentru întreruperea cursului perimării.

Că a admite ca un simplu act de procedură oricare ar fi el, este suficient pentru a schimba, epoca începerii perimării în sensul de a o prelungi în timp, ar însemna că dispozițiunea din aliniatul III al art. 257 pr. civ. creiată de legiuitor tocmai pentru a pune capăt temporizării principiilor să rămână lipsită de orice, utilitate, anihilându-se însăși efectele urmărite de legiuitor prin crearea instituției perimării.

Având în vedere că în speță din examinarea ac-

telor de procedură rezultând că apelul cu care a fost sesizat instanța a fost părăsit încă dela 21 Iunie 1931, când prin încheierea din aceea zi s'a constatat judecătorește audierea martoriilor admisi în cauză, acea dată fixează epoca de când a început să curgă perimarea și numai un act cu caracter contradictoriu ar fi putut manifesta voința categorică a părții de a continua instanța, înlăturând astfel prescripția de sistare, dedusă din inactivitatea apelantului, ori întrucât cererea făcută la 31 Octombrie 1932, de către apelantul Lazăr Mihăilescu pentru fixarea termenului pentru fond a fost făcută fără plata taxelor de citațiuni pentru citarea părților în asemenea caz, chiar dacă din eroare și cu călcarea disp. art. 256 pr. civ. după care judecata nu poate reîncepe decât numai cu plata de citațiuni s'a dat curs acelei cereri, fixându-se termen de judecată la 9 Martie 1933, când procesul a fost scos din rol pentru neplata taxelor, cererea din 31 Octombrie 1932, neavând potrivit principiilor arătate mai sus, un caracter contradictoriu este inoperantă și nu a putut întrerupe cursul perimării așa că fiind stabilit că dela Iunie 1931, și până la 7 Iulie 1933, când s'a introdus cererea de perimare nu s'a făcut în cauză nici un act de procedură cu caracter contradictoriu, fiind trecut mai mult de doi ani, dela ultimul act de procedură, constatat prin încheierea din 21 Iulie 1931, fără ca partea să fi stăruit în judecarea apelului, așa cum impune legea prin al. 3 din art. 257 pr. civ. comb. cu art. 256 acelaș cod, cererea de față este fondată și urmează a se admite ca atare, pronunțându-se perimarea apelului.

Apreciind și asupra cheltuielilor de judecată, le fixează la suma de 1.000 (una mie) lei.

Pentru aceste motive admite.

Semnați: *Camil Demetrescu, S. Rădulescu, I. Zenovie.*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III a

Audiența de la 30 Octombrie 1935

Președinția D-lui Aurel Bogdan, președinte

Lucia Grassiany cu Simon Blaustein

PERIMARE. — DACĂ FAPTUL PERIMĂREI UNUI APEL CONSTITUE UN IMPEDIMENT PENTRU JUDECAREA CELUI DE AL DOILEA APEL ÎN CARE PARTEA A PUS DILIGENȚE PENTRU A SE JUDECA. — ART. 257 ȘI 329 PR. CIVILĂ.

Faptul că o parte, făcând două apeluri a lăsat în nelucrarea unul din ele, care din această cauză a și fost perimat, nu poate face să rezulte intențiunea ei de a renunța la dreptul de apel, dacă a pus diligențe pentru a se judeca în cellalt apel, în care a continuat să facă acte de procedură cu caracter contradictoriu, în acest caz nemai existând prezumțiua renunțării care stă la baza perimării; iar faptul că unul din apeluri a fost

perimat, nu poate constitui un impediment, pentru judecarea celui alt apel în care apelantul a stăruit, deoarece ce deși art. 329 pr. civilă prevede că perimarea are de efect a da hotărârei apelate puterea lucrului judecat, acest text însă, își găsește aplicarea numai în cazul când după perimarea unui apel, partea fiind încă în termen, ar mai introduce un al doilea apel, nu și în cazul când partea făcând două apeluri a fost diligentă numai într'unul din ele.

No. . . — Admis în parte apelul făcut de Lucia Grassiany cât și apelul făcut de Simon Blaustein în contra sentinței cu No. 663/930 al Trib. Ilfov S. III. civ cor.

Curtea,

Asupra apelurilor făcute de către reclamanta Lucia Grassiany și de pârîtul Simon Blaustein în contra sentinței civile cu No. 603 din 10 Iunie 1930 a Tribunalului Ilfov Secția III-a c. c.

Având în vedere susținerile și opunerile părților, actele și lucrările din dosar, precum și concluziunile reprezentantului Ministerului Public.

Având în vedere că prin sentința apelată Tribunalul a admis în parte acțiunea intentată de Lucia Grassiany prin petiția înreg. la No. 28571 din 1929, în contra pârâților Simon Blaustein și Herman Blaustein, a scos din cauză pe Herman Blaustein și a obligat pe pârîtul Simon Blaustein ca cu începerea dela 5 August 1929, data intentării acțiunii și până la majoratul copilului Laurențiu Ellie Blaustein, să plătească reclamantei pentru întreținerea și educarea suszisului copil, câte 4.000 lei pe lună cu titlul de pensie alimentară.

Având în vedere că potrivit art. 190 cod civil alimentele se dau în proporțiune cu trebuința acestora care le reclamă și cu starea aceluia care e dator să le întâmpine.

Având în vedere că în cazul de față se reclamă alimente pentru minorul Laurențiu Ellie Blaustein, în vârstă astăzi de 11 ani, încredințat prin hotărârea de divorț în îngrijirea mamei sale, Lucia Grassiany.

Având în vedere că potrivit art. 187 și 189 cod civil, sumele necesare pentru alimentarea și educarea unui copil minor lipsit de mijloace le datorează tatăl, mama și ascendenții acestora, obligațiunile alimentare fiind reciproce.

Având în vedere că din răspunsurile la interogator ale apelantei Lucia Grassiany rezultă că minorul despre care nu se arată că ar avea vre-o avere, locuiește dimpreună cu dânsa în casa părinților ei, care îi întrețin pe amândoi.

Având în vedere că nu se dovedește că Lucia Grassiany personal ar avea vre-o avere, fiindcă suma de 173.000 lei, dată numitei cu ocazia tranzacției din 25 Noembrie 1927, fiind dată cu titlul de pensie alimentară se presupune, în lipsă de alte resurse,

din partea apelantei Lucia Grassiany, de a fi fost cheltuită de aceasta cu întreținerea, de atunci până astăzi fiind trecuți opt ani.

Având în vedere că pentru cheltuelile de educațiunea minorului, care are întreținerea la părinții mamei lui, este suficientă după aprecierea Curții — dată fiind etatea de 11 ani a copilului — suma de 2.000 lei pe lună.

Având în vedere că această sumă n-o poate plăti în întregime tatăl, care, după actele de la dosar, n'are alt venit decât suma de 4.000 lei ce o primește ca salariu dela tatăl său; că după aprecierea Curții, tatăl poate plăti din suma de 2.000 necesară pentru întreținerea minorului numai suma de 1.000 lei pe lună.

Având în vedere că în lipsă de mijloace suficiente din partea tatălui și dat fiind că bunicul din spre mamă al minorului, dă acestuia întreținerea zilnică în casa sa, concluziunea care se impune e că diferența de 1.000 lei lunar urmează a fi plătită de intimatul Herman Blaustein, bunicul dinspre tată, care după cum rezultă din procesele verbale de impunere, din comerțul ce-l practică realizează un venit net de 160.000—180.000 lei pe an, că chestiunea caracterului succesiv sau cumulativ al obligațiunei alimentare este inutil a fi soluționată în cazul de față, odată ce s'a stabilit că mama minorului e lipsită complectamente de mijloace, odată ce s'a găsit că nici tatăl nu poate plăti mai mult de 1.000 lei pe lună și odată ce bunicul dinspre mamă dă minorului întreținerea zilnică.

Având în vedere că așa fiind apelul prin care Lucia Grassiany cerea ca pensia să fie majorată la suma de 6.000 lei pe lună și că această sumă să fie plătită solidar de Simon și Herman Blaustein, este întemeiat numai în sensul că suma de 2.000 lei să fie plătită fără solidaritate 1000 de lei de Simon Blaustein și 1000 lei de Herman Blaustein iar apelul prin care Simon Blaustein cerea de a fi apărât complet de plata pensiei alimentare e întemeiat numai în parte, el urmând a fi obligat la plata unei pensii numai de 1.000 lei pe lună.

Având în vedere că în privința acestui din urmă apel, Lucia Grassiany susține că el urmează a fi respins, deoarece Simon Blaustein a mai făcut un apel, care a fost perimat, așa că — arată soția — potrivit art. 329 pr. civ. în cauză este, în ce-l privește pe soț, lucru judecat.

Având în vedere că perimarea, instituită în scopul ca judecățile să nu stea nedeslegate la nesfârșit, are la bază prezumțiunea că partea, care într'un termen, anume prescris de lege, lasă pricina în părăsire, a renunțat la proces.

Având în vedere că în cazul când o parte face două cereri de apel, din faptul că a lăsat în nelucrare una din aceste cereri, care din această cauză a și fost declarat perimată, nu se poate deduce intențiunea părții de a renunța la dreptul de apel,

atunci când aceasta a pus diligențe pentru judecată în celălalt apel, în care a continuat să facă acte de procedură cu caracter contradictor; că în acest caz prezumțiunea de renunțare, care stă la baza perimării, ne mai existând, faptul că unul din apeluri a fost perimat nu e un impediment pentru judecarea celuilalt apel, în care apelantul a stăruit; că este adevărat că art. 329 pr. civ. prevede că perimarea are de efect a da hotărârei apelate puterea lucrului judecat; acest text însă nu-și poate găsi aplicațiunea, dată fiind prezumțiunea de renunțare care stă la baza perimării, decât în cazul când partea ar fi făcut un apel înainte de comunicare pe care l'ar fi lăsat să se prime și când după perimare ar fi făcut un nou apel; în cazul însă, când partea a făcut două apeluri și când a pus diligențe numai într'unul, a admite că perimarea unuia din aceste apeluri e un impediment pentru judecarea apelului în care s'a pus diligențe, înseamnă a spune că dreptul de apel al părții, care deși unic poate fi exercitat prin mai multe cereri, s'a desființat pe baza unei prezumții de renunțare, care, date fiind diligențele în unul din apeluri, nu există; că așa fiind, faptul că în speță, Simon Blaustein a lăsat să se prime unul din cele două apeluri cu care a atacat sentința Tribunalului, nu duce la concluzia ca apelul de față în care Simon Blaustein a făcut acte de procedură cu caracter contradictor, trebuie din această pricină să fie respins, cum socotește Lucia Grassiany.

Având în vedere că cererea formulată de Simon Blaustein și Herman Blaustein de a li se încredința lor copilul spre întreținere, nu poate fi luată în considerare în acțiunea de față, ci numai pe calea unei acțiuni deosebite, odată ce copilul a fost încredințat mamei prin sentința de divorț rămasă definitivă.

Având în vedere că față cu cele ce preced apelurile făcute de Lucia Grassiany și de Simon Blaustein ca să a fi admise în cazul cum s'a arătat mai sus.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier Coman Negoescu, admite.

Semnați: A. Bogdan, C. Negoescu, V. Șerbănescu

TRIBUNALUL ILFOV S. I-a COM.

Audiența din 14 Decembrie 1935

Președenția D-lui Hariton Udrea, judecător

A. H. Brucker cu G. Georgescu.

LEGEA LICHIDĂRII DATORIILOR. — DEBITOR, CE SOLICITĂ BENEFICIUL ART. 50. — DACĂ UN CREDITOR POATE SĂ INTRODUCĂ ACȚIUNEA PROVOCATORIE PREVĂZUTĂ DE ART. 69.—SOLUȚIE AFIRMATIVĂ. — CINE ARE SARCINA PROBEI ?

Acțiunea provocatorie prevăzută de art. 69 din legea lichidării datoriilor există și în situația, când un creditor cere să stabilească, că debitorul său nu întrunește condițiile de a beneficia de art. 50 din legea lichidării

datoriilor. In aceste acțiuni creditorul fiind reclamant, el trebuie să facă dovezile.

Jurnal No. 22621. — Admis subsidiarul cerut de A. H. Brucker.

Tribunalul,

Asupra cererii făcute de A. H. Brucker, comerciant, din București Str. Petru Rareș Nr. 13, prin petiția înreg. la Nr. 25892 din 5 Octombrie 1935, prin care cere ca în conformitate cu art. 69 al ultim din legea conversiunii să se stabilească că Gheorghe Georgescu comerciant din București, B-dul Pieptănari Nr. 81, nu poate beneficia de dispozițiunile art. 50 și 51 din legea conversiunii.

Având în vedere că prin această cerere făcută în conformitate cu art. 69 din legea lichidării datoriilor creditorul A. H. Brucker pretinde că debitorul Gh. Georgescu nu îndeplinește condițiunile de a cere un aranjament cu creditorii săi, pe baza art. 50 din legea lichidării datoriilor; Că, creditorul a susținut, că o acțiune provocatorie se poate face și pentru situația prevăzută de art. 50 din legea lichidării datoriilor; că sarcina probei în aceste acțiuni, a susținut creditorul, o are debitorul, iar nu creditorul; Că, dacă se spune de Tribunal, că creditorul trebuie să facă dovezile, creditorul A. H. Brucker a cerut un termen să facă aceste dovezi.

Considerând că după dispozițiunile art 69 legea lichidării datoriilor, instanțele de fond sau de urmărire sunt competente în ori ce stadiu al pricinii, să se pronunțe, dacă debitorul îndeplinește condițiile, spre a intra în prevederile legii, sau dacă intră în excepțiile, prevăzute de art. 69 din legea lichidării datoriilor;

Că, mai departe acest text prevede că creditorul va putea cere și pe calea unei acțiuni principale să stabilească cele de mai sus;

Considerând că prevederea legii că se poate discuta pe căile prevăzute de textul art. 69 din legea lichidării, dacă debitorul îndeplinește condițiile acestei legi, este o prevedere generală, care se referă la toți debitorii ce invoacă beneficiul legii lichidării datoriilor; Că prevederile art. 69 nu se pot limita numai la debitorii ce beneficiază de capitolul 1 și 2 din legea lichidării datoriilor; că prevederile acestui text se vor aplica deci și debitorului, ce beneficiază de art. 50 din legea lichidării datoriilor.

Considerând că un creditor, al unui debitor ce a făcut cerere conform art. 50 din legea lichidării datoriilor este cu atât mai îndreptățit să facă o cerere principală, cu cât după o jurisprudență constantă, acest creditor nu ar putea să atace cu apel ordonanța de admitere în principiu, prin care constatându-se de Președintele Tribunalului, că debitorul îndeplinește condițiile legii, s'a dispus convocarea creditorilor în vederea aranjamentului; Că creditorul poate să găsească interes de a stabili cu un moment mai de vreme că debitorul său nu îndeplinește condițiile pentru a be-

neficia de art. 50 din legea lichidării; că cererea creditorului va fi admisibilă fiindcă un interes există pentru creditor de a face această cerere;

Considerând că fiind admisibilă această cerere creditorul este reclamant în ea; că sarcina probei asupra acestuia apasă; că rezultă aceasta atât după principiile de drept cât și din textul legii;

Că după principiile de drept, acțiunea de constrângerea cuiva, ca să se prezinte în fața justiției cu figura de reclamant, când el nu înțelege să i-a această figură, nu există; că textul legii iarăși precizând că creditorul va putea să stabilească cele de mai sus, prin această prevedere arată că creditorul va face dovezile; că deci proba în sarcina creditorului există, când el face o cerere pe cale principală în conformitate cu art. 69 din legea lichidării datoriilor.

Având în vedere că stabilindu-se, că proba de făcut este în sarcina creditorului cererea făcută de reclamantul A. H. Brucker în subsidiar se găsește admisibilă și în consecință ea se admite acordându-se un termen pentru ca creditorul să depună acte în sprijinul cerei sale.

În vederea acestora admite.

Semnați: *Hariton Udrea, Manolachi Krupenski*

Recenzie

Contenciosul contribuțiilor directe. — *Studiu doctrinar și practic de Romulus G. T. Ionescu.*

În literatura noastră juridică, chestiunile de drept privitoare la contenciosul administrativ în materie fiscală, nu au făcut până acum obiectul unor cercetări mai amănunțite și care să îmbrățișeze într'un studiu de ansamblu acest problem.

Un tânăr și distins avocat, d-l Romulus G. T. Ionescu, doctor în științele politico-economice, vine să împlinescă această lipsă, printr'o lucrare de reală valoare, intitulată: *Contenciosul contribuțiilor directe.*

Acest serios studiu, îl întreprinde autorul, ocupându-se mai întâi, în introducerea care îl precede, de autonomia dreptului fiscal, făcând și câteva considerațiuni generale asupra impozitului, pentru ca apoi, intrând în fondul chestiunii, să se ocupe într'o primă parte, de teoria generală a contenciosului contribuțiilor directe, în cadrul căreia, intră în cercetarea prevederilor constituționale și legale asupra jurisdicțiunilor competente cât și a naturii juridice a contenciosului contribuțiilor directe.

După ce în partea doua a lucrării sale, d-l Romulus Ionescu, face istoricul acestui contencios în Țara noastră, istoric care relevă aprofundate și conștiințioase cercetări din partea sa, autorul examinează organizarea actuală, care ocupă o a treia și ultimă parte în acest laborios studiu.

Înainte de a termina autorul expune în câteva pagini, unele organizațiuni străine mai caracteristice ale contenciosului impozitelor directe și aume: sistemul englez, sistemul german și sistemul italian.

Primind la revista noastră, această remarcabilă lucrare, găsim cu plăcere că e de datoria noastră să o prezentăm cititorilor juriști.

S. R.

A apărut :

Giorgio del Vechio

Decan al Facultății de Drept din Roma

J U S T I Ţ I A

Traducere

de

Vladimir Boantă

Doctor în drept și laureat al universității din Roma

Introducere

de

Mircea Djuvara

Profesor la Facultatea de drept din București

București

CARTEA ROMÂNEASCA

In curând, într'unul din numerile viitoare ale revistei noastre, vom vorbi mai mult de această strălucită lucrare a ilustrului jurist și decan al Facultății de Drept din Roma.

Apare în curând :

CODUL ȘI PROCEDURA PENALĂ

REGELE CAROL II

Va cuprinde toate elementelele inter pretare, sub fiecare articol va fi trecută expunerea Consiliului Legislativ spre a se vedea sursa legislativă originară de unde s'a inspirat textul, doctrina care a prevalat în redactarea lui, precum și înțelesul în care legiuitorul român în Comisiunea mixtă a Camerei și Senatului l'a adoptat, lucrările premergătoare expunerile de motive, debaterile parlamentare, doctrina și jurisprudența română și străină.

Comentate și adnotate de :

Const. G. Rădescu

Președinte în Inalta Curte de Casație și Justiție
Secția Criminală, fost colaborator al proiectului

I. Ionescu-Dolj

Președinte la Consiliul Legislativ, Secția de Drept
Public unde s'au alcătuit proiectele

I. Gr. Periețeanu

Avocat, fost ministru, Președintele Uniunii
Avocaților din România, fost membru în comisiunile
parlamentare de revizuire a proiectelor

Vintilă Dongoroz

Avocat, profesor universitar, fost membru colaborator
la Consiliul Legislativ

H. Asnavorian

Avocat, deputat, raportorul Codului Penal la Cameră.

Traian Pop

Profesor de Drept Penal la Facultatea din Cluj
și fost membru în comisiunea mixtă a Camerei și
Senatului de revizuire a proiectelor

Mihail Papadopol

Procuror la Curtea de Apel din București

N. Pavelescu

Consilier de Curte de Apel, Magistrat Asistent la
Inalta Curte de Casație, Secția Criminală.

A apărut în :

COLECȚIA LEGILOR ROMÂNIEI

sub îngrijirea D-lui Profesor Univ. G. ALEXIANU

No. 56 Legile Agrare 1917-1936 . . . Lei 150

No. 65 Codul Penal

Cu expunere de motive și rapoartele

Cons. Legislativ, Camerei și Senatului Lei 150

No. 66 Procedura Penală

Cu expunere de motive și rapoartele

Cons. Legislativ, Camerei și Senatului Lei 100

No. 67 Legea Administrativă . . . . . " 50

No. 68 Codul Penal cu trimiteri la ve-

chile coduri . . . . . " 40

No. 69 Procedura Penală . . . . . " 50

No. 70 Legea Fondului Național al avia-

ției (aplicarea timbrului de aviație) . . . . . " 25

No. 71 Legea pentru lichidarea arieratelor sta-

tului

No. 72 Legea pentru organizarea învățământului

comercial secundar

No. 73 Legea pentru organizarea și administra-

rea casei de asigurări a ministerului de interne

No. 74 Legea numelui

No. 75 Legea colonizării

EDITURA ALCALAY

Se găsesc la toate librăriile

EDITURA SOCEC & Co. S. A.